

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: [REDACTED], bytem [REDACTED], proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2020, č.j. MHMP 1101311/2020, sp.zn. S-MHMP 1023753/2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2020, č.j. MHMP 1101311/2020, sp.zn. S-MHMP 1023753/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 9. 6. 2020, č.j. MCP11/20/029802/OKS/Pit (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), částečně odmítnuta žádost žalobce ze dne 3. 6. 2020 o poskytnutí informací, a to v rozsahu poskytnutí zpracovaného trestního oznámení, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že požadoval poskytnutí následujících informací: *trestního oznámení sepsaného AK Gřivna a Šmerda na základě usnesení Rady č. 0309/11/R/2020, společně s fakturou, položkovým rozpisem poskytnutých služeb nebo jiným dokumentem, ve kterém je uvedeno, z jakých činností se skládá výsledná částka 43.560 Kč*. Uvedl, že Městská

část Praha má uzavřenou rámcovou smlouvu na poskytování právních služeb s několika advokátními kancelářemi, jejichž hodinové sazby se pohybují od 550 do 1.200 Kč a které mají dle této rámcové služby při poskytování právních služeb rotovat. Dále uvedl, že i přesto městská část objednala vypracování trestního oznámení u AK Gřivna a Šmerda, s.r.o., za částku 2.420 Kč/hod. v celkovém rozsahu 18 hodin. Rovněž uvedl, že cílem žádosti o informace bylo zjistit, zda městská část nechala z veřejných prostředků zpracovat trestní oznámení na opozici (za to, že na Facebooku kritizovala mrhání prostředky během první vlny Covid-19); zda toto trestní oznámení vyžadovalo odborné znalosti, kterými disponovala pouze AK Gřivna a Šmerda, s.r.o.; a zda rozsah trestního oznámení odpovídá 18 hodinám práce při uvedené ceně.

- [3] Žalobce dále v podané žalobě odkázal na čl. 17 Listiny základních práv a svobod a na judikaturu vztahující se možnostmi omezení práva na informace (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp.zn. Pl.ÚS 2/10, kde tento soud dovodil, že přezkoumávaná úprava (neposkytování nepravomocných rozsudků) nesplňuje podmínku nezbytnosti omezení práva a svobody jednotlivce v demokratické společnosti. Žalobce namítal, že zákonné omezení práva na informace v případech, kdy by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, je nutné vykládat ústavně konformně, k čemuž poskytuje vodítko rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 97/2009-119. Žalobce namítal, že povinný subjekt nijak netvrdil, že by trestní oznámení obsahovalo takové informace, které by mohly zmařit předmět a účel trestního řízení. Nadto toto trestní oznámení bylo zpracováno v dubnu roku 2020, tudíž dle žalobce je nepravděpodobné, že by v červenci 2020, kdy rozhodoval žalovaný, ještě mohlo obsahovat neprošetřené skutečnosti. Žalobce v této souvislosti dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č.j. 1 As 44/2010-103. Žalobce tak shrnul, že ani jeden ze správních orgánů neprovedl žádné posuzování způsobilosti zmařit předmět a účel trestního řízení.
- [4] V dalším žalobním bodu žalobce odkázal na ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že i kdyby v požadovaném textu trestního oznámení byly obsaženy informace, jejichž poskytnutí by mohlo zmařit předmět a účel trestního řízení, nemůže to být důvodem k odmítnutí informace jako celku. Dle žalobce mohl povinný subjekt provést začernění (anonymizaci) takových informací a tento postup řádně odůvodnit v rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Závěrem zdůraznil, že i počet začerněných stran by mu poskytl indicii o složitosti celé věci a hospodárnosti objednávky trestního oznámení.
- [5] Žalobce proto navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové, a zároveň, aby povinnému subjektu (Městské části Praha 11) nařídil poskytnout požadované informace.
- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Nejprve uvedl, že v samotné žádosti o informace, ani v odvolání se žalobce ke kontextu celé věci tak, jak jej uvedl v žalobě, nevyjadřoval. Zdůraznil však, že žalobci z jeho pozice žadatele o informaci nepřísluší posuzovat, zda rozsah trestního oznámení odpovídá vykázaným hodinám práce AK za dohodnutou hodinovou sazbu. Dále uvedl, že žalobci byla poskytnuta informace o zpracovateli trestního oznámení, neboť mu povinný subjekt zaslal fakturu, spolu s vyúčtováním rozpisu prací souvisejících s přípravou trestního oznámení a objednávkou na vypracování trestního oznámení. Uvedl, že poskytnutí samotného trestního oznámení by mohlo zmařit účel trestního řízení, neboť toto trestní řízení bylo v době vyřizování žádosti o informace v přípravné fázi nebo stále probíhalo, a nebylo ze

strany orgánů činných v trestním řízení dosud ukončeno. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 18/2019-63. Z povahy věci dle žalovaného vyplývá, že samotné trestní oznámení je vždy součástí trestního spisu, a může tak být s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. jeho poskytnutí žadateli odepřeno.

- [7] K námitce, že správní orgány neposuzovaly způsobilost předmětných informací zmařit předmět a účel trestního řízení, žalovaný uvedl, že povinný subjekt toto posouzení ve svém rozhodnutí provedl, přičemž z tohoto rozhodnutí žalovaný obsáhle citoval. K odkazu žalobce na ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. pak žalovaný dodal, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, když žádosti z části vyhověl a o zbytku žádosti vydal rozhodnutí o odmítnutí s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný konstatoval, že žalobce ve své původní žádosti nijak nespécifikoval účel a důvod podané žádosti, ani povinný subjekt neinformoval, že mu postačí anonymizované informace, aniž by znal obsah požadovaného dokumentu, tj. trestního oznámení. S ohledem na to, že žalobce požadoval poskytnutí trestního oznámení jako takového, proto přistoupil povinný subjekt k odmítnutí této části žádosti. Uvedl, že povinný subjekt postupoval v souladu s ustanovením § 12 předmětného zákona, když žalobci poskytl část požadovaných informací po vyloučení těch informací, u nichž to zákon stanoví.
- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Dne 3. 6. 2020 podal žalobce u povinného subjektu žádost o informace, kterou žádal o poskytnutí informace – *trestního oznámení sepsaného AK Gřivna a Šmerda na základě usnesení Rady č. 0309/11/R/2020, společně s fakturou, položkovým rozpisem poskytnutých služeb nebo jiným dokumentem, ve kterém je uvedeno, z jakých činností se skládá výsledná částka 43.560 Kč.*
- [10] Povinný subjekt poskytl žalobci objednávku na vyhotovení trestního oznámení a fakturu obsahující položkový rozpis prací. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 6. 2020, MCP11/20/029802/OKS/Pit, pak žádost o informace podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. částečně odmítl v rozsahu poskytnutí zpracovaného trestního oznámení.
- [11] V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že při vyhodnocování žádosti nejprve zkoumal, zda požadované informace nepodléhají některé z výluk z práva na informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Uvedl, že v případě trestního oznámení se jedná o podnět orgánům činným v trestním řízení, který si tyto orgány vyhodnocují a prošetřují okolnosti, zda jednáním popsáním v trestním oznámení byl či nebyl spáchán trestný čin. Trestní řízení je (s výjimkou hlavního líčení a vyhlášení rozsudku) v zásadě neveřejné. Povinný subjekt uvedl, že tento aspekt v podobě neveřejnosti řízení lze vztáhnout i na podání, která jsou podnětem pro zahájení trestního řízení, neboť pokud by skutečnosti v takovém podání uvedené vešly či mohly vejít ve veřejnou známost, mohlo by to vést ke ztížení či ohrožení dalšího ověřování či zjišťování skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu orgány Policie ČR. Dále uvedl, že pojem „trestní řízení“ je nejširší pojem, jenž označuje veškerý proces upravený trestním řádem, tedy postup před zahájením trestního stíhání, po jeho zahájení do ukončení vyšetřování, včetně rozhodnutí v přípravném řízení, dále podání obžaloby k soudu, jakož i celé soudní řízení, včetně řízení vykonávacího. Uvedl, že dospěl názoru, že podstatnou roli v dané věci má obsah a

okamžik doručení žádosti o informaci. Konstatoval, že v daném čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. Proto dále uvažil, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti, kdy pouze z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Závěrem uvedl, že vzhledem k tomu, že podané trestní oznámení obsahovalo informace a důkazy, které mohou nasvědčovat tomu, že byl spáchán trestný čin, navíc za situace, kdy osoba pachatele není známa, existuje zde riziko možného zmaření případného trestního stíhání. Proto dospěl k závěru, že z důvodu narušení neveřejnosti trestního řízení je na místě žádost v části týkající se požadavku na poskytnutí informace v podobě zpracovaného trestního oznámení odmítnout na základě ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

- [12] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 12. 6. 2020 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [13] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 7. 2020, č.j. MHMP 1101311/2020, sp.zn. S-MHMO 1023753/2020, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s rozhodnutím a odůvodněním povinného subjektu. Uvedl, že žalobci byla poskytnuta informace o zpracovateli trestního oznámení, když mu povinný subjekt zaslal fakturu, spolu s vyúčtováním rozpisu prací souvisejících s přípravou trestního oznámení a objednávkou na vypracování trestního oznámení. Samotné trestní oznámení však dle žalovaného může s odkazem na zdůvodnění povinného subjektu zmařit účel trestního řízení, neboť toto trestní řízení je v přípravné fázi nebo stále probíhá a nebylo ze strany orgánů činných v trestním řízení dosud ukončeno. Dále žalovaný odkázal na vyjádření povinného subjektu k postoupenému odvolání, ve kterém tento mimo jiné uvedl, že *„povinný subjekt jako iniciátor podaného trestního oznámení doposud netuší, jakým způsobem bylo s trestním oznámením příslušným orgánem PČR naloženo a v jaké fázi je trestní řízení.“* Povinný subjekt dále uvedl, že trestní oznámení bylo podáno dne 30. 4. 2020 a stále neobdržel žádné vyrozumění. K tomu pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 44/2010-103 s tím, že v úvodních fázích trestního řízení se informace vztahující se k tomuto řízení obvykle neposkytnou. Žalovaný se s těmito závěry povinného subjektu ztotožnil.
- [15] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [16] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [17] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- [18] Zdejší považuje za vhodné v úvodu odkázat na ustálenou judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví i Ústavního soudu, týkající se práva na informace a podmínek omezení tohoto práva (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2007, sp.zn. 10 Ca 144/2006, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 97/2009-119, nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp.zn. Pl.ÚS 2/10). Právo na informace patří mezi základní politická práva (čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny základních práv a svobod). Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Jde tak o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno podzákonným právním předpisem).
- [19] Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
- [20] Rovněž tak jako Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva v případě tvrzeného zásahu státu do základních lidských práv a svobod vychází ze základních premis, a to, zda zásah do takového práva byl učiněn na základě zákona, zda šlo o zásah nezbytný v demokratické společnosti a zda byl zásah přiměřený vzhledem k chráněným právům a svobodám druhých. Na omezení stanovená zákonem (vnitřní úpravou státu) stran výkonu práva na informace je nutno nahlížet a jejich výklad učinit nejen ústavně konformním způsobem, ale při respektování závazků, k nimž stát přistoupil.
- [21] Právo na svobodu projevu zahrnuje i právo na informace dle čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., dále též „Úmluva“). Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou *nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci*. Nutnost restriktivního výkladu zákonných omezení práva na svobodu projevu včetně práva na informace nesporně vyplývá i z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Podle něho: svoboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být přesvědčivě prokázána. Ověření „nezbytnosti v demokratické společnosti“ pro Evropský soud pro lidská práva znamená zabývat se otázkou, zda inkriminované „zasahování“ odpovídalo na „naléhavou společenskou potřebu“, zda bylo přiměřené sledovanému legitimnímu cíli a zda jsou důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, „relevantní a dostatečné“ (např. Nilsen a Johnsen proti Norsku, 1999, Lehideux a Isorni proti Francii, 1998, Feldek proti Slovensku, 2001, Jerusalem proti Rakousku, 2001, a další).

Úmluva v čl. 17 rovněž stanoví zákaz zneužití práv v Úmluvě uvedených a na druhou stranu i zákaz zneužití omezení těchto práv (čl. 18).

- [22] Jak vyplývá z uvedených ustanovení, zejména čl. 17 odst. 4 listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy, nikoli každé omezení práva jednotlivce je protiústavní, může zde být naléhavá společenská potřeba, resp. „nezbytnost“ právo jednotlivce omezit. Omezení práva na informace dané zákonem v konkrétním případě je tak nutno podrobit testu nezbytnosti tohoto omezení v zájmu respektování ochrany práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti, tzn. jiných vytčených hodnot.
- [23] Neposkytnutí požadovaných informací – tj. trestního oznámení zpracovaného AK Grivna a Šmerda na základě usnesení Rady č. 0309/11/R/2020 – bylo v daném případě odůvodněno především odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
- [24] Podle tohoto ustanovení platí, že *„povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.“*
- [25] Ve své dosavadní judikatuře se k interpretaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud vyslovil zejména v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 97/2009-119 V tomto rozsudku soud vyslovil následující právní větu: *„Zásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé. Jedná-li se o žádost o informaci týkající se dalších fází trestního řízení, povinný subjekt v rámci své diskreční pravomoci uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen nebo ohrožen účel trestního řízení vycházející ze smyslu základního práva jednotlivce na informace o činnosti veřejné moci a ze zásady restriktivního výkladu omezení ústavně zaručených práv; pouze v případě, že by poskytnutím informace o těchto procesech mohl být účel trestního řízení zmařen, odepře povinný subjekt informaci s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) citovaného zákona.“*
- [26] Dále Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl mimo jiné k závěru, že podmínky omezení práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou v případě aplikace ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) splněny. Právo na informace je omezeno zákonným ustanovením a současně je omezení poskytnutí informace z důvodu probíhajícího trestního řízení v demokratické společnosti nezbytné, právě z důvodů zachování veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti či ochrany práv a svobod druhých. Omezení práva na informace podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) tak je legitimní, to však nic nemění na tom, že musí být interpretováno restriktivním způsobem v souladu s cílem daného omezení.
- [27] Jak v citovaném rozsudku soud dále uvedl, podstatný je obsah a okamžik doručení žádosti o informaci: *„Po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne. Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto*

důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení“

- [28] Z tohoto rozsudku tedy vyplývá, že ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze interpretovat automaticky tím způsobem, že jakékoliv informace z probíhajícího trestního řízení nebudou žadateli poskytnuty. Právě naopak, povinný subjekt s ohledem na ústavní zásady práva na informace musí vždy zvážit, zda by poskytnutím informace o probíhajícím trestním řízení mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Obdobně ostatně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2009, č.j. 6 As 18/2009-63 (publ. pod č. 1957/2009 Sb. NSS). V něm uvedl, že „[p]odle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím[...] nelze poskytovat informace, které mají vazbu a vztah k probíhajícímu trestnímu řízení a jejichž poskytnutí by mohlo jeho účel zmařit či ohrozit.“
- [29] Dále lze odkázat na rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 As 338/2016-55, Nejvyšší správní soud konstatoval, že omezení práva na informace v přípravné fázi trestního řízení, resp. ve fázi prověřování před jeho vlastním zahájením, bude spíše pravidlem, přičemž poskytování informací v režimu informačního zákona nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Cílem a účelem trestního řízení, jak plyne z ustanovení § 1 odst. 1 trestního řádu, přitom je, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Je tudíž nutné vzít v úvahu to, že výluka poskytování informací není samoučelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, jímž je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (viz např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 18/2009-63, na který rovněž žalovaný přílehavě odkázal v písemném vyjádření k podané žalobě).
- [30] Žalobce i s odkazem na některé výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu v podané žalobě namítal, že povinný subjekt nijak netvrdil, že by trestní oznámení obsahovalo takové informace, které by mohly zmařit předmět a účel trestního řízení, a to navíc za situace, kdy toto trestní oznámení bylo zpracováno v dubnu roku 2020, tudíž bylo nepravděpodobné, aby v době vydání napadeného rozhodnutí obsahoval doposud neprošetřené skutečnosti.
- [31] Dle názoru soudu není pravdou, že by správní orgány neprovedly posuzování způsobilosti zmařit předmět a účel trestního řízení. Již povinný subjekt totiž v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v případě trestního oznámení se jedná o podnět orgánům činným v trestním řízení, které je v zásadě neveřejné. Tento aspekt pak vztáhl i na podání, která jsou podnětem pro zahájení trestního řízení (tj. trestní oznámení), neboť pokud by skutečnosti v takovém podání vzešly či mohly vejít ve veřejnou známost, mohlo by to vést ke ztížení či ohrožení dalšího ověřování či zjišťování skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu orgány Policie ČR. Dále povinný subjekt zdůraznil, že podstatnou roli v dané věci má obsah a okamžik doručení žádosti o informaci. Dospěl k závěru, že v rozhodné době probíhalo trestní řízení ohledně informace, která je požadována. S ohledem na to, že podané trestní oznámení obsahovalo informace a důkazy, které mohou nasvědčovat tomu, že byl spáchán trestný čin, navíc za situace, kdy osoba pachatele není známa, tak dle povinného subjektu existovalo riziko možného zmaření trestního stíhání.

- [32] Pro úplnost pak lze uvést, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č.j. 1 As 44/2010-103, který se výkladem ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. i s reflexí recentní judikatury Nejvyššího správního soudu i soudu Ústavního. Nadto citoval z vyjádření z povinného subjektu k postoupenému odvolání, ve kterém tento uvedl, že jako iniciátor podaného trestního oznámení doposud netuší, jakým způsobem bylo s trestním oznámením příslušným orgánem Policie ČR naloženo a v jaké fázi je trestní řízení. Povinný subjekt v tomto svém vyjádření dále uvedl, že trestní oznámení bylo podáno dne 30. 4. 2020 a do dne podání vyjádření nebyl jako oznamovatel vyrozuměn, jakým způsobem bylo s podáním naloženo.
- [33] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány ve svých rozhodnutích úvahu o aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. v daném konkrétním případě provedli, tj. provedli i posouzení toho, zda by poskytnutí požadované informace (trestního oznámení) mohlo zmařit předmět a účel trestního řízení. Jakkoli si lze jistě představit odůvodnění podrobnější a detailnější, tak v daném případě soud stručnost a jasnost úvah povinného subjektu a žalovaného nelze vyhodnotit jako nepřezkoumatelnost, jak se snažil namítat žalobce.
- [34] Dále lze zopakovat podstatnou okolnost celé věci, tj. že žalobce žádal o informace v době, kdy ve věci ještě orgány činné v trestním řízení nezahájily trestní stíhání, nýbrž stále probíhalo prověřování. Jinými slovy, ve věci neprobíhalo trestní řízení v užším smyslu, jak je Nejvyšší správní soud pojal v již citovaném rozsudku č.j. 1 As 97/2009-119, věc se nacházela ve fázi prověřování, v níž je omezení práva na informace spíše pravidlem než výjimkou. Žalovaný si tuto relevantní okolnost pro danou věc ověřil z vyjádření povinného subjektu k postoupenému odvolání, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud dodává, že odlišnou by byla situace, kdy by správní orgány v době svého rozhodování již věděly o tom, jak příslušné orgány naložily s podaným odvoláním, neboť např. v případě odložení věci by bylo nutné úvahy o možném ohrožení předmětu a účelu trestního řízení vést zcela odlišným směrem, příp. je i možné, že by nyní aplikovaný důvod pro odmítnutí předmětné žádosti o informace vůbec nebylo možné za takového skutkového stavu věci aplikovat.
- [35] Dle názoru soudu jsou výše uvedené závěry zvýrazněny tím, že informace poskytnuté na žádost musí být podle zákona následně zveřejněny vůči všem způsobem umožňujícím dálkový přístup (viz ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.). Obzvláště u informací týkajících se přípravné fáze trestního řízení před zahájením trestního stíhání je proto dle soudu namísto obezřetný přístup povinných subjektů při vyřizování žádostí, kromě toho jakmile jednomu žadateli nějakou informaci poskytnou, musejí u všech dalších postupovat stejně (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 97/2009-119). Sdělením informace povinný subjekt zároveň do značné míry ztrácí kontrolu nad tím, co se s informací bude dále dít, což může též ohrozit naplnění účelu trestního řízení. To vše pak dle názoru soudu platí o to více, když trestního oznámení bylo podáno na „*neznámého pachatele*“, jak uváděl povinný subjekt.
- [36] K namítané neaplikaci ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že povinný subjekt měl dle žalobce provést anonymizaci takových informací, jejichž poskytnutí by mohlo zmařit předmět a účel trestního řízení, a ostatní informace z trestního oznámení poskytnout, soud uvádí, že žalobce požadoval ve své žádosti o informace specifikované trestní oznámení jako celek, přičemž s ohledem na obsah trestního oznámení, který by

bylo nutné z povahy věci nutné anonymizovat celý, jak bylo uvedeno výše, pak soudu nepříjde účelné, aby žalobci bylo poskytnuto anonymizované (začerněné) trestní oznámení, ze kterého by zůstala zřejmá pouze osoba jeho podatele, zpracovatele, datu podání, příp. místa podání. Ostatně s ohledem na to, že žalobci byla zaslána faktura spolu s vyúčtováním rozpisu prací souvisejících s přípravou trestního oznámení a objednávkou na vypracování trestního oznámení, lze dospět k závěru, že žalobce se k prakticky stejným informacím, které by vyplývaly z trestního oznámení po jeho anonymizování (které by v něm zbyly), dostal.

- [37] Soud proto dospěl k závěru, že za situace, kdy žalobce požadoval poskytnutí trestního oznámení jako celku (aniž by v žádosti o informace jakkoli specifikoval její účel a důvod, příp. informoval povinný subjekt, že mu stačí anonymizované informace, bez toho aniž by znal obsah požadovaného dokumentu), které bylo právě jako celek povinným subjektem vyhodnoceno jako informace, která souvisí s probíhajícím trestním řízením, a jejíž zveřejnění by toto trestní řízení mohlo narušit, tak povinný subjekt odmítnutím této části žádosti (poskytnutí zpracovaného trestního oznámení) dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. postupoval v souladu se zákonem.
- [38] Zdejší soud proto uzavírá, že i když je omezení práva na informace dané zákonem nutno vykládat restriktivně, v daném konkrétním případě neposkytnutím požadovaných informací nedošlo k vybočení z rámce zákonného omezení daného ustanovením § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
- [39] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [40] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.
- [41] S ohledem na zamítnutí žaloby pak nemohl být shledán důvodným ani návrh žalobce, aby soud povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout, neboť pro tento postup nebyly naplněny podmínky dle ustanovení § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu